

hjelpe dem paa, uden ved at sætte dem istand til at drive deres Erhverv igjen. (En Stemme: Hjælp af andre Mennesker!) Ja, Hjælp af andre Mennesker, men hvorledes skulle disse Folk faae Hjælp af andre Mennesker, naar man her vægrer sig ved det? Man maa vide, at der er paa denne Egn saa mangfoldige Huse og Husmænd, at de ikke kunne faae Arbeide. Der er store Udstrækninger af Lyng, hvor der bor mangfoldige fattige Folk, som intet Erhverv have eller kunne faae. Der er ikke Arbeide hos Bønderne for dem, saa de maa søge deres Erhverv paa anden Maade. Det ærede Medlem for Maribo Amts 5te Valgfreds, (N. S. Larsen) vil vist kunne bevidne med mig, at det er Sandhed, hvad jeg siger, navnlig med Hensyn til Bebyggelsen og Beboelsen af saa mange Smaafolk paa denne Egn. Han har bedre Kjendskab dertil end jeg. Angaaende det af Udvalget paa-tænkte Assurancevæsen tror jeg, det kunde være rigtig godt, dersom der var et Sted, hvor saadanne Folk kunde faae asjureret deres Fiskeredstaber; men det er et Spørgsmaal, som den høitærede Minister ogsaa sagde, om det kunde ske ad privat Wei, om Private ogsaa ville indrette saadanne Anstalter. Jeg skal imidlertid ikke udtale mig videre i denne Retning, efter som jeg ikke har nogen Mening derom; kun vil jeg udtale, at jeg tror, det vilde være godt, om der var saadanne Anstalter. Den høitærede Minister sagde ogsaa, at, naar vi skulde give til det Brug, der her er Tale om, kunde der komme saa mange Andre og forlange lignende Understøttelser. Saaledes nævnte han f. Ex., at en Bonde, naar han havde mistet Vogne, Harer og deslige, kunde komme og forlange Understøttelse; men det er en ganske anden Ting, thi dersom f. Ex. en Bonde har været i det ulykkelige Tilfælde at miste Alt, hvad han eiede, ved en Ildbrand, saa har han jo forfikkret og kan faae Noget igjen, men det er ikke Tilfældet her, ikke af den Grund, at disse Folk ikke ville lade deres Redstaber forfikkre, men fordi de ikke kunne faae dem forfikkrede, og de ere altsaa i denne Henseende ganske undskyldte for, at de ikke have kunnet faae gjort Noget i den Retning. Hvorledes den høitærede Minister mener, at man skulde kunne hjælpe paa andre Maader, navnlig saadanne Folk, som paa den Maade komme i Forlegenhed, veed jeg rigtignok ikke. Det er ikke saaledes i Odssherred, som muligt andre Steder; thi der er ikke store Fiskerier, men Folk, som stadig ernære sig ved Fiskeri; men der kunde mulig, som jeg før sagde, blive et godt Fiskeri, naar der blev gjort Noget for det.

Men det kan ikke ske, saalænge de Folk alene skulle have med det at gjøre; de ere ikke istand til at sætte det i Gang ved egen Hjælp alene, og de Folk, som kunne gjøre det, befatte sig ikke med Sligt; det falder meget bedre at leve paa den tørre Landjord istedet for at sætte sit Liv i Fare ude paa Søen og muligvis drukne. (Berg: Lad saa dem hjælpe!) Ja, det er et Spørgsmaal, om de ville; man kan ikke tvinge Noget dertil. Jeg mener, at Staten kunde godt hjælpe; men saa siger man: Staten kan ikke hjælpe, men vi beklage dybt denne Ulykke. Og hvor skulle de saa henvende sig? Skulle de f. Ex. henvende sig til Sognene? Saa komme de paa Fattiggaarden og man har smukke Fattiggaarde der. Man siger da til dem: „Kunne I ikke faae Føden paa anden Maade, kunne I komme paa Fattiggaarden, og der ville I ikke lide nogen Nød!“ Men det vilde ikke være nyttigt; det vilde være mere nyttigt for Samfundet, om vi opretholdt fattige Folk, som have Kraft til at virke i Samfundets Tjeneste og navnlig ved Fiskeriet, der kunde blive lige saa indbringende der som andre Steder, hvis der kunde blive gjort Noget for det. Jeg skal nu ikke forlænge denne Debat. Omendstjondt jeg ikke har stort Haab, vil jeg dog endnu ikke opgive alt Haabet, hvad denne Sag angaar. Jeg vil henstille til det ærede Udvalg, om det ikke ligegodt kunde være muligt at faae stillet en Sum til den høitærede Ministers Raadighed ved Finantslovens 3die Behandling, saa at der kunde blive udbetalt disse Folk Noget. Jeg tror, at skal der gjøres Noget for disse Folk, skal det gjøres snart. Det er længe siden, de have mistet deres Erhvervsstilbe, og derfor vilde det være sørgeligt, om det skulde gaa i Langdrag, thi jo længere Tid, der gaar, desto daarligere bliver Forholdet. Det er vel ikke sikkert, som den ærede Ordfører sagde, at man havde tænkt paa, at de skulde faae Alt, hvad de havde mistet, men de ville mulig ogsaa være glade ved at faae noget Mindre, stjondt efter det Regnestykke, jeg har gjort, vilde det blive 1000, ja noget over, vistnok 1100 Kr.; det er det Hele, det dreier sig om, men det er Meget for Smaafolk. (Rust: Hvormange ere de om det?) De ere 9, men de have ikke Alle mistet lige mange Garn, Nogle have mistet flere, Andre færre. Jeg vil derfor bede det ærede Udvalg om at blive enigt med den høitærede Minister om at faae en Sum stillet til Raadighed, at han kunde hjælpe dem, naar de fandtes værdige dertil, og det tror jeg, de ere. Jeg skal nu slutte dette Foredrag med at anbefale disse Fiskere til det høie Things Velwillie og til den høitærede Minister, end-